

॥ अथ श्रीसाईसच्चरित ॥ अध्याय २६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः॥ श्रीसरस्वत्यै नमः॥ श्रीगुरुभ्यो नमः॥ श्रीकुलदेवतायै नमः॥ श्रीसीतारामचंद्राभ्यां नमः॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः॥ भूतभौतिक विषयजात। हैं अखिल विश्व निजांतर्गत। १दर्पणीं २नगरीसें प्रतिबिंबित। ३मायाविजृंभित मायिक॥१॥ ४वस्तुगत्या ५अनुद्भुत। आत्मस्वरूपीं ६अनुस्यूत। तें हैं विश्व स्वरूपीं स्थित। दिसे उद्भुत चराचर॥२॥ जें जें कांहीं ७आरिसां दिसे। तें तें ८वास्तव तेथें नसे। जैसें वासनामय निद्रेंत आभासे। परी तें नासे ९प्रबोधीं॥३॥ जागृदवस्था प्राप्तकाळें। स्वप्नोपलब्ध प्रपंच १०वितळे। अद्वयानंदप्रकाश विवळे। महावाक्यमेळें सद्गुरूच्या॥४॥ विश्वाचें जें सत्त्वा-स्फुरण। तथाचें अन्यनिरपेक्ष अधिष्ठान। तो गुर्वात्मा ईश्वर जें प्रसन्न। तयींच साक्षात्कारण हें॥५॥ स्वप्रकाश सदात्मक। तें हें आत्मस्वरूप देख। तेथें हें विश्व भूतभौतिक। मायाकौतुक हा खेळ॥६॥ आब्रह्मस्तंबपर्यंत। भूतभौतिक हें सर्व कल्पित। ऐसें हें विस्तारलें जगत। मायाविजृंभित केवळ॥७॥ सर्प-माला-दंड-धारा। ११स्वरूपाज्ञानें मानिती दोरा। तैसाचि हा सकळ जगत्पसारा। स्वरूपीं थारा नाही या॥८॥ हें दृश्यजात मायामय। तत्त्वज्ञानें यासी लय। गुरूवाक्य-प्रबोध-

१. आरशात २. शहरासारखे ३. मायेचा देखावा ४. खरोखर पाहता ५. प्रगट झालेले नाही. ६. ओविलेले. ७. वस्तुतः ८. जागृती आल्यावर ९. प्रगट होतो. १०. स्वस्वरूपाच्या यथार्थ ज्ञानाच्या अभावी

समय। प्राप्त हो त्या काळीं॥१॥ तृतीय पुरुष एकवचनी। 'गृणाति' रूपार्थ धरितां मनीं। शिष्यास तत्त्वोपदेशदानीं। गुरू एक जनीं समर्थ॥१०॥ म्हणवुनी प्रार्थू कीं बाबांप्रत। करावी बुद्धी अंतरासक्त। नित्यानित्यविवेकयुक्त। वैराग्यरत मज करीं॥११॥ मी तों सदा अविवेकी मूढ। आहें अविद्याव्यवधाननिगूढ। बुद्धि सर्वदा कुतर्कारूढ। तेणेंचि हें गूढ पडलें मज॥१२॥ गुरूवेदान्तवचनीं भरंवसा। ठेवीन मी अढळ ऐसा। करीं मन जैसा आरसा। निजबोधठसा प्रकटेल॥१३॥ वरी सद्गुरो साईसमर्था। करवीं या ज्ञानाची अन्वर्थता। विनाअनुभव ^१वाचाविगलापनता। काय परमार्था साधील॥१४॥ म्हणोनि बाबा आपुल्या प्रभावे। हें ज्ञान अंगें अनुभवावे। सहज सायुज्य पद पावावे। दान हें द्यावे कृपेनें॥१५॥ तदर्थ देवा सद्गुरूसाई। देहाहंता वाहतों पार्यीं। आतां येथून तुझे तूं पाहीं। मीपण नाहीच मजमार्जीं॥१६॥ घेई माझा देहाभिमान। नलगे सुखदुःखाची जाण। इच्छेनुसार निजसूत्रा चालन। देऊनि मन्मन आवरीं॥१७॥ अथवा माझे जें मीपण। तेंचि स्वयें तूं होऊनि आपण। घेई सुखदुःखाचें भोक्तेपण। नको विवंचन मज त्याचें॥१८॥ जय जयाजी पूर्णकामा। जडो तुझियाठार्यीं प्रेमा। मन हें चंचल मंगलधामा। पावो उपरमा तव पार्यीं॥१९॥ तुजवांचूनि दुजा कोण। सांगेल आम्हांस वितवचन। करील आमुचें दुःखनिरसन। समाधान मनाचें॥२०॥ दैव शिरडीचें, म्हणूनि झालें। बाबा तेथें आगमन आपुलें। पुढें तेथेंच वास्तव्य केलें। क्षेत्रत्व आणिलें त्या स्थाना॥२१॥ धन्य शिरडीचें सुकृत। कीं हा साई कृपावंत। करी या स्थळा भाग्यवंत। अलंकृत निजवास्तव्यें॥२२॥ तूंचि माझा चेतविता। तूंचि माझा

वाचा चाळिता । तै मी कोण तव गुण गाता । कर्ता-करविता तूं एक ॥ २३ ॥ तुझा नित्य समागम । हाचि आम्हां आगम-निगम । तुझें नित्य चरित्रश्रवण । हेंचि पारायण आमुतें ॥ २४ ॥ ^{१२}अनिमेष तुझें नामावर्तन । हेंचि आम्हां कथाकीर्तन । हेंचि आमुचें नित्यानुसंधान । हेंचि समाधान आम्हांतें ॥ २५ ॥ नलगे आम्हां ऐसें सुख । जेणें होऊं भजनविन्मुख । याहूनि अधःपतन तें अधिक । परमार्थबाधक काय असे ॥ २६ ॥ आनंदाश्रू उष्ण जीवन । करूं तेणें चरणक्षालन । शुद्धप्रेम चंदनचर्चन । करवूं परीधान सच्छ्रद्धा ॥ २७ ॥ हें अंतरंग पूजाविधान । बाह्योपचार पूजेहून । येणें तुज सुप्रसन्न । सुखसंपन्न करूं कीं ॥ २८ ॥ सात्त्विकअष्टभाव-कमल । अष्टदल अतीव निर्मल । मन करूनि एकाग्र अविकल । वाहूं, निजफल संपादूं ॥ २९ ॥ लावूं भावार्थ-बुका भाळा । बांधूं दृढभक्तीची मेखळा । वाहूं पादांगुष्ठीं गळा । भोगूं सोहळा अलोलिक ॥ ३० ॥ प्रीतिरत्नालंकारमंडण । करूं सर्वस्व निंबलोण । करूं पंचप्राण चामरांदोलन । तापनिवारण तन्मय छत्रें ॥ ३१ ॥ समर्पू ऐसी स्वानंदपूजा । अष्टांग गंध-अर्गजा । ऐसे आम्ही आमुच्या काजा । साईराजा पूजूं तुज ॥ ३२ ॥ अभीप्सितार्थसिद्ध्यर्थ । स्मरूं नित्य “साईसमर्थ” । याच मंत्रें साधूं परमार्थ । होऊं कृतार्थ निजनिष्ठा ॥ ३३ ॥ पूर्वील अध्यायीं कथन । साईसमर्थ दयाघन । साधावयास निजभक्तकल्याण । कैसें शिक्षण देत ते ॥ ३४ ॥ आतां ये अध्यायीं निरूपण । भक्तां स्वगुरुपदीं स्थापन । कवणेपरी करीत जाण । कथाविंदान तें परीसा ॥ ३५ ॥ गताध्यायांतीं निदर्शित । भक्तपंतकथामृत । श्रोतां परिसिजे दत्त्वचित्त्व । तत्त्व निश्चित व्हावया ॥ ३६ ॥ कैसे कैसे अनुभव दाविले । कैसें

१२. एक निमिष - क्षण व्यर्थ न जाता

नेत्रीं निष्ठांजन सुदिलें। कैसैं स्वगुरूपदीं अढळ केलें। मन निवालें कैसेनी ॥३७॥ एकदां एक बहुत श्रमें। भक्त एक पंत नामें। गेले शिरडीस मित्रसमागमें। दर्शनकामें साईंच्या ॥३८॥ ते पूर्वील अनुगृहीत। होते निजगुरूपदीं स्थित। शिरडीस जावें किंनिमित्त। झाले शंकित मानसीं ॥३९॥ तथापि जयाचा जैसा योग। तैसा अकल्पित घडतो भोग। आला साईदर्शनाचा ओघ। जाहला अमोघ सुखदायी ॥४०॥ आपण कल्पावी एक योजना। ईश्वराच्या आणिकचि मना। अदृष्टापुढें कांहीं चालेना। तें स्वस्थ मना परिसिजे ॥४१॥ ठेवुनीयां शिरडीचें प्रस्थान। कित्येक जन निजस्थानाहून। निघाले अग्निरथीं बैसून। सकळ मिळून आनंदें ॥४२॥ गाडींत जें हे चढले अवचित। तेथेंच होते स्थित हे पंत। शिरडीस जाण्याचा तयांचा बेत। झाला अवगत पंतांस ॥४३॥ मंडळींत कांहीं पंतांचे स्नेही। त्यांतचि कांहीं विहिणी व्याही। पंतांचे मनांत जाणें नसतांही। बळेंच आग्रहीं सांपडले ॥४४॥ आरंभीं पंतांचा विचार। जाणें होतें जेथवर। तिकीटही तयांचें तेथवर। पुढें तो विचार बदलला ॥४५॥ स्नेही व्याही म्हणती चला। जाऊं समवेत की शिरडीला। मनीं नसतांही आग्रहाला। होकार दिधला पंतांनी ॥४६॥ पंत उतरले विरारास। मंडळी गेली मुंबईस। उसने घेऊनि खर्चावयास। पंतही मुंबईस मग गेले ॥४७॥ मोडवेना मित्रांचें मन। मिळविलें निजगुर्वनुमोदन। आले मग ते शिरडीलागून। सकळ मिळून आनंदें ॥४८॥ गेले सर्व मशिदीस। सकाळीं अकराचे समयास। दाटी भक्तांची पूजनास। पाहूनि उल्हास वाटला ॥४९॥ पाहूनि बाबांचें ध्यान। जाहले सकळ आनंदसंपन्न। इतुक्यांत पंतांस झीट येऊन। बेशुद्ध होऊन ते पडले ॥५०॥ पातली जीवास विकलता। पावले सबळ निचेष्टता। सांगातियां उद्भवली चिंता। अति

व्यग्रता मानसीं ॥५१॥ मंडळीची मदत मोठी। साईबाबांची कृपाटृष्टी। करितां मस्तकीं उदकवृष्टी। गेली निचेष्टितता समूळ ॥५२॥ होऊनियां सावधान। उठूनि बैसले खडबडोन। वाटलें जणूं झोंपेंतून। आतांच उठून बैसले ॥५३॥ बाबा पूर्ण अंतर्जानी। तयांची गुरूपुत्रता जाणूनी। तयांस अभयता आश्वासूनी। निजगुरूभजनीं स्थापिती ॥५४॥ येवो म्हणती प्रसंग कांहीं। “अपना तकिया छोडना नहीं। सदासर्वदा निश्चळ राहीं। अनन्य पाहीं एकर्त्वी” ॥५५॥ पंतांना ती पटली खूण। निजगुरूचें जाहलें स्मरण। साईबाबांचें कनवाळूपण। राहिलें स्मरण जन्माचें ॥५६॥ तैसेच एक मुंबापुरस्थ। हरिश्चंद्र नामें गृहस्थ। पुत्र अपस्मारव्यथाग्रस्त। तेणें अति त्रस्त जाहले ॥५७॥ देशी विदेशी वैद्य झाले। कांही एक उपाय न चले। पाहूनि सर्वांचे प्रयत्न हरले। राहतां राहिले साधुसंत ॥५८॥ सन एकोणीसशें दहा सालीं। दासगणूंचीं कीर्तनें झालीं। श्रीसाईनाथांची कीर्ती पसरली। यात्रा वाढली शिरडीची ॥५९॥ कुग्राम परी भाग्ये थोर। शिरडी झाली पंढरपूर। महिमा वाढला अपरंपार। यात्रा अपार लोटली ॥६०॥ रोग घालविती केवळ दर्शनें। अथवा केवळ हस्तस्पर्शनें। अथवा शुद्ध कृपावलोकनें। आले अनेकां अनुभव ॥६१॥ होतां अनन्यशरणागत। कृतकल्याण पावत भक्त। जाणूनि सकळांचें मनोगत। पुरवीत मनोरथ सर्वांचे ॥६२॥ उदीधारणें पिशाचें पळतीं। आशीर्वचनें पीडा टळतीं। कृपानिरीक्षणें बाधा चुकतीं। लोक येती धांवोनि ॥६३॥ ऐसें माहात्म्य कथाकीर्तनीं। दासगणूंच्या ग्रंथांतूनी। ऐकोनियां कर्णोपकर्णीं। उत्कंठा दर्शनीं उदेली ॥६४॥ सर्वे घेऊनि मुलेंबाळें। नानाविध उपायनें फळें। आले शिरडी ग्रामास ^१पितळे।

१३. शेट हरिश्चंद्र पितळे

पूर्वार्जितबळें दर्शना ॥६५॥ मुलास पायांवरी घातलें। स्वयें बाबांस लोटांगणीं आले। तों तेथ एक विपरीत वर्तलें। पितळे गडबडले अत्यंत ॥६६॥ दृष्टादृष्ट साईची होतां। मुलगा पावला बेशुद्धावस्था। डोळे फिरविले पडला अवचिता। मातापिता गडबडले ॥६७॥ पडिला विसंज्ञ भूमीसी। तोंडासी आली उदंड^१ खरसी। चिंता ओढवली माता-पित्यांसी। काय दैवासी करावें ॥६८॥ निघूनि गेला वाटे श्वास। तोंडावाटे चालला फेंस। फुटला घाम सर्वांगास। सरली आंस जीविताची ॥६९॥ ऐसे झटके अनेक वेळां। पूर्वीं येऊनि गेले मुलाला। परी न इतुका विलंब झाला। प्रसंगाला एकाही ॥७०॥ हा 'न भूतो न भविष्यति'। यानें आणिली प्राणांतिक गति। मातेच्या डोळां अश्रू न खळती। पाहूनि स्थिति बाळाची ॥७१॥ आलों किमर्थ झालें काय। उपाय तो झाला अपाय। ऐसे घातुक व्हावें^२ हे पाय। व्यर्थ व्यवसाय झाला कीं ॥७२॥ घरांत रिधावें चोराभेणें। तों घरचि अंगावरी कोसळणें। तैसेंचि कीं हें आमुचें येणें। झालें म्हणे ती बाई ॥७३॥ व्याघ्र भक्षील म्हणूनि गाई। जीवाभेणें पळूनि जाई। तिजला मार्गांत भेटे कसाई। तैसेंच पाहीं जाहलें ॥७४॥ उन्हांत तापला पांथस्थ। वृक्षच्छायेस जों विसावत। तों वृक्षचि उन्मळूनि पडत। झाली ते गत तयांसी ॥७५॥ भाव ठेवुनी देवावरी। पूजेस जातां देऊळाभीतरीं। देऊळचि कोसळे अंगावरी। तैसीच परी हे झाली ॥७६॥ बाबा मग तयां आश्वासिती। "धीर धरावा थोडा चित्ची। मुलास उचलूनि न्या निगुती।^३ निजावगती तो लाधेल ॥७७॥ मुलास घेऊनि जा बिन्हाडीं। आणीक एक भरतां घडी। सजीव होईल तयाची कुडी। उगीच तांतडी करूं

नका” ॥७८॥ असो पुढें तैसें केलें। बोल बाबांचे खरे झाले। पितळे सहकुटुंब आनंदले। कुतर्क गेले विरोन ॥७९॥ वाडियांत नेतां तो कुमर। तात्काळ आला शुद्धीवर। मातापितयांचा फिटला घोर। आनंद थोर जाहला ॥८०॥ मग पितळे स्त्रियेसहित। बाबांचिया दर्शना येत। करीत साष्टांग प्रणिपात। अति विनीत होउनी ॥८१॥ उठला पाहूनि आपुला सुत। साभार मानसीं आनंदित। बसले बाबांचे चरण चुरीत। बाबा सस्मित पूसती ॥८२॥ “कां त्या संकल्पविकल्पलहरी। शांत झाल्या कां आतां तरी। ठेवील निष्ठा धरील ^{१७}सबूरी ॥ तयासी श्रीहरी रक्षील” ॥८३॥ पितळे मूळचेच श्रीमंत। घरंदाज लौकिकवंत। मेवामिठाई लुटवीत। बाबांस अर्पित फळ पान ॥८४॥ कुटुंब तयांचे फार सात्त्विक। प्रेमळ श्रद्धाळू भाविक। बाबांकडेस लावुनी टक। खांबानिकट बैसतसे ॥८५॥ पहातां पहातां डोळे भरावे। ऐसें तिनें नित्य करावें। पाहूनि तत्प्रेमाचे नवलावे। अत्यंत भुलावें बाबांनीं ॥८६॥ जैसे देव तैसेच संत। भक्तपराधीन ते अत्यंत। अनन्यत्वे तयां जे भजत। कृपावंत तयांवरी ॥८७॥ असो ही मंडळी जावया निघाली। मशिदीस दर्शनार्थ आली। बाबांची अनुज्ञा उदी घेतली। तयारी केली निघावया ॥८८॥ इतुक्यांत बाबा काढिती तीन। रुपये आपुले खिशांतून। पितळ्यांस निकट बोलावून। बोलती वचन तें परिसा ॥८९॥ “^{१८}बापू तुजला पूर्वीं दोन। ^{१९}दिधलेती म्यां त्यांत हे तीन। ठेवुनी यांचें करीं पूजन। कृतकल्याण होसील” ॥९०॥ पितळे रुपये घेती करीं। प्रसाद जाणोनि आनंदें स्वीकारी। लोटांगणीं येत पायांवरी। म्हणती कृपा करीं महाराजा ॥९१॥ मनीं उदेली विचारलहरी। माझी तों ही

१७. धीर १८. या नावाने श्रीसाईबाबा कोणालाही मोठ्या प्रेमाने संबोधित. १९. दिले होते.

प्रथम फेरी। बाबा हें वदती काय तरी। हें मज निर्धारी कळेना ॥९२॥ बाबांस पूर्वी नाही देखिलें। पूर्वी दोन कैसे दिधले। अर्थावबोध कांहींच न कळे। विस्मित पितळे मनीं झाले ॥९३॥ कैसी व्हावी परिस्फुटता। वाढली मनाची जिज्ञासुता। बाबा न लागूं देत पत्त्या। राहिली मुग्धता तैसीच ॥९४॥ संत सहज उद्गारले जरी। तरी ते वाणी होणार खरी। जाणीव ही पितळ्यांचें अंतरीं। म्हणूनि विचारीं ते पडले ॥९५॥ परी पुढें हे मुंबापुरीं। गेले जेव्हां आपुले घरीं। होती घरांत एक म्हातारी। जिज्ञासा पुरी ती करी ॥९६॥ म्हातारी पितळ्यांची माता। सहज शिरडीचा वृत्चांत पुसतां। निघाली तीन रुपयांची वार्ता। संबंध कथा जुळेना ॥९७॥ विचार करितां स्मरण झालें। मग म्हातारी पितळ्यांस बोले। आतां मज यथार्थ आठवलें। बाबा बोलले सत्य तें ॥९८॥ आतां त्वां तुझ्या मुलास नेलें। शिरडीस साईंचें दर्शन करविलें। तैसेंच पूर्वी तुज पित्यानें वहिलें। होतें नेलें अक्कलकोटीं ॥९९॥ तेथील महाराजही सिद्ध। परोपकारी महाप्रसिद्ध। अंतर्ज्ञानी योगी प्रबुद्ध। पिताही शुद्ध आचरणीं ॥१००॥ घेवोनि तव पित्याची पूजा। प्रसन्न झाला योगीराजा। दोन रुपये प्रसादकाजा। दिधले पूजा कराया ॥१०१॥ हेही पूर्वील रुपये दोन। स्वामींनी बाळा तुजलागोन। दिधले होते प्रसाद म्हणून। पूजनार्चन करावया ॥१०२॥ तुमचें देवदेवतार्चन। त्यांत हे होते रुपये दोन। करीत असत नेमें पूजन। अति निष्ठेनें वडील तुझे ॥१०३॥ तयांची निष्ठा मी एक जाणें। वागत गेले निष्ठेप्रमाणें। तयांच्या पश्चात पूजाउपकरणें। जाहलीं खेळणी मुलांची ॥१०४॥ निष्ठा उडाली देवांवरची। लाज वाटूं लागली पूजेची। पूजेसी योजना झाली मुलांची। दाद रुपयांची कोण घेई ॥१०५॥ ऐसीं कित्येक वर्षे लोटलीं। रुपयांची त्या बेदाद झाली।

आठवणही साफ बुजाली। जोडी हरवली रुपयांची ॥१०६॥ असो तुमचें भाग्य मोठें। साईंमिषें १० महाराजचि भेटे। पुसावया विस्मरणांचीं पुटें। तैसींच संकटें निरसाया ॥१०७॥ तरी आतां येथूनि पुढें। सोडूनि द्यावे तर्क कुडे। पहा आपल्या पूर्वजांकडे। नको वांकडे व्यवहार ॥१०८॥ करीत जा रुपयांचें पूजन। संतप्रसाद माना भूषण। समर्थसाईंनीं ही पटविली खूण। पुनरुज्जीवन भक्तीचें ॥१०९॥ ऐकतां ही मातेची कथा। परमानंद पितळ्यांचे चित्त्वा। ठसली साईंची व्यापकता। आणि सार्थकता दर्शनाची ॥११०॥ मातेचें तें शब्दामृत। नष्ट भावना करी जागृत। देई पश्चाताप-प्रायश्चित्त। भावी हित दर्शवी ॥१११॥ असो होणार होऊनि गेलें। पुढें कार्यार्था संतीं जागविलें। मानूनि तयांचे उपकार भले। सावध राहिले निजकार्या ॥११२॥ ऐसीच एक आणिक प्रचीती। कथितों परीयेसा स्वस्थ चित्तीं। भक्तांच्या उच्छृंखल मनोवृत्ती। बाबा आवरिती कैशा तें ॥११३॥ गोपाळ नारायण आंबडेकर। नामें एक भक्तप्रवर। आहे बाबांचा पुणेंकर। परीसा सादर तत्कथा ॥११४॥ आंगलभौम सरकारपदरीं। अबकारी खात्यांत होती नोकरी। दहा वर्षे भरतां पुरीं। बैसले घरीं सोडूनि ॥११५॥ दैव फिरलें झालें पारखें। सर्व दिवस नाहीत सारखे। आले ग्रहदशेचे गरके। कोण फरके न भोगितां ॥११६॥ आरंभीं ठाणें जिल्ह्यांत नोकर। पुढें नशिबीं आलें जव्हार। होते तेथें अम्मलदार। तेथेंच बेकार जाहले ॥११७॥ नोकरी आळवावरचें पाणी। पुनश्च पडावें कैसें ठिकाणीं। प्रयत्नांची शिकस्त त्यांनी। पाहिली करूनि त्या वेळीं ॥११८॥ परी न आलें तयांही यश। निश्चय ठरला राहावें स्ववश। आपत्तीचा झाला कळस। जाहले

हताश सर्वापरी ॥११९॥ वर्षानुवर्ष खालीं खालीं । सांपत्तिक स्थिति खालावली । आपत्तीवर आपत्ती आली । दुःसह झाली गृहस्थिती ॥१२०॥ ऐसीं गेलीं वर्षे सात । सालोसाल शिरडीस जात । बाबांपुढें गाऱ्हाणें गात । लोटांगणीं येत दिनरात्र ॥१२१॥ एकोणीसशें सोळा सालांत । वैतागूनि गेले अत्यंत । वाटलें करावा प्राणघात । शिरडी क्षेत्रांत जाऊनि ॥१२२॥ कुटुंबसमवेत या समयास । राहिले शिरडीस दोन मास । काय वर्तलें एके निशीस । तथा वार्तेस परीयेसा ॥१२३॥ दीक्षितांचे वाड्यासमोर । एका बैलाचे गाडीवर । बसले असतां आंबडेकर । चालले विचारतरंग ॥१२४॥ कंटाळले ते जीवितास । वृत्ती झाली अत्यंत उदास । पुरे आतां हा नको त्रास । सोडिली आंस जीविताची ॥१२५॥ करूनियां ऐसा विचार । होऊनियां जीवावरी उदार । विहिरींत उडी घालावया तत्पर । आंबडेकर जाहले ॥१२६॥ दुसरें कोणी नाहीं जवळा । साधूनियां ऐसी निवांत वेळा । पुरवीन आपुले मनाचा सोहळा । दुःखावेगळा होईन ॥१२७॥ आत्महत्येचें पाप दुर्धर । तरी हा दृढ केला विचार । परी बाबा साईं सूत्रधार । तेणें हा अविचार टाळिला ॥१२८॥ तेथेंचि चार पावलांवर । एका खाणावळवाल्याचें घर । तथासही बाबांचा आधार । तोही ^{२१}परिचारक बाबांचा ॥१२९॥ सगुण येऊनि उंबऱ्यावरती । पुसे आंबडेकरांस ते वक्तीं । ही अक्कलकोट महाराजांची पोथी । वाचिली होती कां कधीं ॥१३०॥ “पाहूं पाहूं काय ती पोथी ।” म्हणूनि आंबडेकर हातीं घेती । सहज पानें चाळूनि पाहती । वाचूं लागती मध्येंच ॥१३१॥ कर्मधर्मसंयोग कैसा । विषयही वाचावया आला तैसा । अंतर्वृत्तींत वाचण्यासरिसा । उमटला ठसा

तात्काळ ॥१३२॥ सहजासहर्जी आली जी कथा । निवेदितों मी श्रोतियां समस्तां । तात्पर्यार्थें अति संक्षेपता ।
 ग्रंथविस्तरताभयार्थ ॥१३३॥ अक्कलकोटीं संतवरिष्ठ । असतां महाराज अंतर्निष्ठ । भक्त एक बहु व्याधिष्ठ ।
 दुःसह कष्ट पावला ॥१३४॥ सेवा केली बहुत दिन । व्याधिविहीन होईन म्हणून । होईनात ते कष्ट सहन । अति
 उद्विग्न जाहला ॥१३५॥ करूनि आत्महत्येचा निर्धार । पाहूनियां रात्रीचा प्रहर । जाऊनि एका विहिरीवर । केला
 शरीरपात तेणें ॥१३६॥ इतुक्यांत महाराज तेथें आले । स्वहस्तें तयास बाहेर काढिलें । 'भोक्तृत्व सारें पाहिजे
 भोगिले' । उपदेशिलें तयास ॥१३७॥ आपुल्या पूर्वकर्माजोग । व्याधी कुष्ठ क्लेश वा रोग । जाहल्यावीण पूर्ण
 भोग । २२हत्यायोग काय करी ॥१३८॥ हा भोग राहतां अपुरा । जन्म घ्यावा लागे दुसरा । म्हणूनि तैसेच साहें
 कष्ट जरा । आत्महत्यारा होऊं नको ॥१३९॥ वाचूनि ही समयोचित कथा । थक्क जाहले आंबडेकर चित्तां ।
 जागींच वरमले अवचिता । बाबांची व्यापकता पाहूनि ॥१४०॥ आंबडेकर मनीं तरकले । पूर्व अदृष्ट पाहिजे
 भोगिलें । हेंच योग्य प्रसंगीं सुचविलें । साहस योजिलें न भलें तें ॥१४१॥ जैसी वाचा २३अशरीरिणी । तैसीच या
 दृष्टांताची करणी । हेत जडला साईंचे चरणीं । अघटित घटणी साईंची ॥१४२॥ सगुणमुखें साईंचा इशारा । हा
 अकल्पित पुस्तकद्वारा । यावया विलंब लागता जरा । होता मातेरा जन्माचा ॥१४३॥ मुकलों असतों
 निजजीविता । करितों दुर्धर कुटुंबघाता । स्त्रियेवरी ओढवितों अनर्था । स्वार्था परमार्था नागवतों ॥१४४॥
 पोथीचें करूनियां निमित्त । बाबांनीं केलें सगुणास प्रवृत्त । आत्मघातापासाव चित्त । परावृत्त केलें
 कीं ॥१४५॥ प्रकार ऐसा जरी न घडता । बिचारा व्यर्थ जिवास मुकता । परी जेथें साईंसम तारिता । काय तो

मारिता मारील ॥१४६॥ अक्कलकोटस्वामींची भक्ती। या भक्ताचे वडिलांस होती। तीच पुढें चालवा ही प्रचीती। आणूनि देती त्या बाबा ॥१४७॥ असो पुढें बरवें झालें। हेही दिवस निघून गेले। ज्योतिर्विद्येंत परीश्रम केले। फळही आलें उदयाला ॥१४८॥ साईकृपाप्रसाद पावले। पुढें आले दिवस चांगले। ज्योतिर्विद्येत प्रावीण्य संपादिलें। दैन्य निरसलें पूर्वील ॥१४९॥ वाढलें गुरुपदीं प्रेम। जाहलें सुख कुशल क्षेम। लाधलें गृहसौख्य आराम। आनंद परम पावले ॥१५०॥ ऐसे अगणित चमत्कार। एकाहूनि एक थोर। कथितां होईल ग्रंथविस्तार। तदर्थ सार कथियेलें ॥१५१॥ हेमाड साईपदीं शरण। पुढील अध्यायीं गोड कथन। विष्णुसहस्रनामदान। २४शामयालागून दिधलें ॥१५२॥ “नको नको” म्हणतां शामा। बाबांस अनिवार तयांचा प्रेमा। बळेंच देतील सहस्रनामा। सुंदर माहात्म्या वर्णून ॥१५३॥ आतां सादर परीसा ती कथा। अनुग्रहाचा समय येतां। शिष्याची इच्छा मुळींही नसतां। बाबा तो देतां दिसतील ॥१५४॥ अनुग्रहाची अलौकिक परी। कैसी असते सद्गुरूधरीं। दिसून येईल अध्यायांतरीं। श्रोतां आदरीं परिसिजे ॥१५५॥ कल्याणाचें जें कल्याण। तो हा साई गुणनिधान। सभाग्य पुण्यश्रवणकीर्तन। चरित्र पावन जयांचें ॥१५६॥ स्वस्ति श्रीसंतसज्जनप्रेरिते। भक्तहेमाडपंतविरचिते। श्रीसाईसमर्थसच्चरिते। अपस्मारात्महत्यानिवारणं तथा निजगुरुपदस्थिरीकरणं नाम षड्विंशतितमोऽध्यायः संपूर्णः।

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥